

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: O. C. N.
st. příslušnost X
pobytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2024, č. j. OAM-32/ZA-ZA11-K03-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2024, č. j. OAM-32/ZA-ZA11-K03-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul podstatné informace sdělené žalobcem v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je *neochota návratu do vlasti, kde se obává možného zadržení za svoji zprávu (post) na Facebooku. Současně by žalobce chtěl v ČR dále studovat.*
3. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při posouzení azylové žádosti vycházel zejména z výpovědi žalobce, jím předložených materiálů a dále z informací, které žalovaný nashromáždil v průběhu správního řízení stran politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii.
4. Po provedeném správním řízení žalovaný neshledal, že by žalobce splňoval zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že žalobce během svého pobytu v Nigérii *nikdy nebyl politicky aktivní ani členem žádné politické strany* a pro své politické názory nebyl ve vlasti v minulosti pronásledován. Jako primární důvod odchodu do zahraničí žalobce označil snahu studovat na Mendlově univerzitě v Brně, k čemuž mu bylo též vystaveno studijní vízum. Žádné problémy se státními orgány či přímo policií v době vycestování z vlasti žalobce neměl a Nigérii legálně opustil na svůj cestovní pas.
5. Pokud se nyní žalobce obává svého návratu zpět do Nigérie z důvodu podpory skupiny IPOB (Indigenous People of Biafra), což je separatistická skupina podporující nezávislost Biafry, vyjádřené na Facebooku během pobytu v ČR, žalovaný jeho obavy nesdílí. Zdůraznil, že se v případě žalobce jednalo o *jediný a ojedinělý projev podpory, jehož okolnosti navíc působí nevěrohodně*. Žalobce totiž svůj příspěvek uveřejnil poprvé ve svých 38 letech, aniž by dříve prováděl jakoukoliv politickou činnost a po několika letech pobytu v ČR. Vzhledem k tomu, že pak k uveřejnění příspěvku došlo jen několik týdnů před ukončením platnosti jeho studijního víza v ČR, lze o pravdivosti výzvy a jejím politickém motivu zásadně pochybovat.
6. Žalovaný nevěří tomu, že by za uveřejnění krátké facebookové výzvy doplněné jen o „hashtag“ a vlajku skupiny IPOB měla být do týdne matce žalobce ve vlasti doručena *písemná výzva Oddělení kriminálního vyšetřování nigerijské policie*. Obdobně nedůvěryhodně pak působí též tvrzení žalobce, že když se na policii nedostavil, obdržel po několika měsících *záhadný anonymní e-mail* s tím, že mu za jeho projevy podpory teroristické skupině hrozí ve vlasti až doživotní vězení, přičemž se má dostavit na ústředí Odboru státní služby (DSS). S ohledem na okolnosti posuzované věci a informace o zemi původu shledal žalovaný takový průběh událostí velmi nepravděpodobným.
7. Konečně žalobcem předložená policejní výzva jeví hned několik znaků úprav a nesrovnalostí, pročez žalovaný pochybuje o její pravosti. Současně znaky nevěrohodnosti (z hlediska obsahu i časového ukotvení) vykazuje taktéž následný e-mail od DSS dokládající údajný enormní zájem bezpečnostních složek o osobu žalobce.
8. Poněvadž žalobcem prezentovaný azylový příběh působí v celkovém kontextu nevěrohodně, nelze žalobci azyl podle § 12 zákona o azylu udělit. Z týchž důvodů mu potom nelze udělit ani doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a téhož zákona.

III. Žaloba

9. Žalobce má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné, přičemž v žalobě vyličil konkrétní ustanovení, jímž rozhodnutí odporuje. Je přesvědčen, že jako *aktivní podporovatel hnutí IPOB* splňuje podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany, neboť mu v případě návratu zpět do vlasti hrozí riziko pronásledování, mučení a uvěznění.
10. Žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal kvůli ukončení studia, ale z důvodu pronásledování pro uplatňování politických práv jako *příslušník kmene Igbo* vůči nigerijské vládě. Politické aktivity žalobce nelze slučovat jen s členstvím v politické straně, nýbrž je nutné je chápat v širším slova smyslu. Žalobce pak pochází z města ležícího v centrální části separatistického území, pročež se v případě návratu do Nigérie ocitne v přímém epicentru dění. Shromážděné informace stran bezpečnostní situace neodpovídají skutečnosti.
11. Není úkolem žalobce, aby zdůvodňoval všechny podrobnosti svého azylového příběhu. Pokud má žalovaný jakékoliv pochybnosti, může si zajistit relevantní informace. Žalobce doložil vše, co bylo v jeho silách, a u pohovoru poskytl konzistentní a důvěryhodnou výpověď, pročež jej *nelze hodnotit jako nevěrohodného*. Pokud přitom žalovaný považoval předloženou policejní výzvu za padělanou, nelze to žalobci přičítat k tíži, neboť žalobce *nikdy netvrdil, že jde o oficiální dokument*, pouze tvrdil, že se jedná o strategii policie v boji proti separatistům. V Nigérii existuje centrální evidence osob, dle níž lze zjistit adresu a další informace o příslušné osobě. Proto jsou veškeré úvahy žalovaného, že policejní orgány nemohly žalobce identifikovat, nesprávné.
12. Konečně žalobce uvedl, že při pohovoru chtěl své odpovědi vícekrát rozvést a na závěr doplnit i důležité okolnosti, nicméně byl žalovaným vždy přerušen a musel se vyjadřovat pouze velmi stručně. Žalovaný pak nepřihlédl ani k jeho tvrzení při seznámení s podklady, že do domu jeho matky v meziobdobí vtrhli ozbrojení příslušníci, kteří jeho matku obtěžovali a vyslýchali.
13. Jelikož napadené rozhodnutí dostatečně nereaguje na okolnosti azylového příběhu žalobce, tento zdejšímu soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný považuje žalobní námitky za neopodstatněné a své rozhodnutí má za přezkoumatelné a zákonné. Tvrzení žalobce, že po návratu do vlasti bude čelit policejnímu vyšetřování, shledal žalovaný *nevěrohodným*. Je nelogické předpokládat zájem policie o osobu žalobce směřující podání vysvětlení k jeho ojedinělému projevu na sociální síti během jeho pobytu v zahraničí. Žalovaný navíc nepravost policejní výzvy konstatoval po jejím podrobném rozboru a zabýval se jí i v kontextu dalších žalobcových tvrzení.
15. Žalobní tvrzení o dalších politických aktivitách žalobce nekorespondují s obsahem jeho tvrzení učiněných ve správním řízení, přičemž žalobce dostal dostatečný prostor sdělit veškeré důvody své žádosti. Žalovaný se zabýval všemi důvody, jež žalobce uvedl, a nepominul ani jeho tvrzení o obtěžování matky a žalobcovy zdravotní potíže se zrakem. Tvrzení žalovaného o neexistenci centrální evidence osob v Nigérii pak vychází

z aktuálních a objektivních zpráv o zemi původu, které žalovaný v průběhu řízení nezpochybňoval.

16. Jelikož žalobní námitky nedokládají namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalovaný krajskému soudu navrhl zamítnutí žaloby.

V. Správní spis

17. Správní spis sestává zejména ze záznamu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 11. 1. 2024 a z protokolu o pohovoru k příslušné žádosti z téhož dne. Dále správní spis obsahuje též souhlas žalobce s nahlédnutím do jeho zdravotnické dokumentace, fotokopii jeho cestovního pasu č. A11002580 včetně studentských víz nebo přípis Mendlovy univerzity ze dne 10. 1. 2024. Současně žalovaný do správního spisu zařadil žalobcem předložené anglicky psané podklady společně s jejich překlady do českého jazyka, konkrétně (i) *výzvu nigerijské policie* ze dne 6. 3. 2023, (ii) *e-mail od DSS* ze dne 26. 7. 2023 a (iii) *printscreen příspěvku uveřejněného žalobcem na sociální síti Facebook* dne 1. 3. 2023. Správní spis zahrnuje i protokol o výsledku žalobce v řízení o správním vyhoštění ze dne 10. 10. 2023, printscreeny z webových stránek nigerijské policie a IPOB, vzory výzev užívaných nigerijskou policií a další materiály týkající se působení a vnitřní struktury skupiny IPOB.
18. Za účelem posouzení aktuální bezpečnostní a politické situace v Nigérii a vydání napadeného rozhodnutí založil žalovaný do správního spisu tyto podklady:
- Informaci MZV USA: Nigérie: Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2023 ze dne 22. 4. 2024;
 - Informaci MZV ČR: Nigérie: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 9. 9. 2024;
 - Informaci OAMP: Nigérie: Bezpečnostní a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. 6. 2024 a;
 - Informaci OAMP: Nigérie: Boko Haram: Aktuální situace a pole působnosti, Nábor nových členů, Potlačování Boko Haram ze dne 29. 8. 2024.
19. S podklady pro rozhodnutí se žalobce seznámil, přičemž uvedl, že se vztahují k věcem, o nichž dříve mluvil. Doplnění podkladů žalobce nenavrhl. Pouze dodal, že v únoru 2024 bezpečnostní policie v Nigérii obtěžovala jeho matku, která se tak musela odstěhovat k sestře na venkov. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu v tomto řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [viz § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
21. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

22. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl rovněž k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
23. Žaloba **není důvodná**.
24. Nejprve se krajský soud musel zabývat namítanou *nepřezkoumatelností* napadeného rozhodnutí, neboť platí, že jen přezkoumatelné rozhodnutí lze podrobit věcnému přezkumu z hlediska jeho zákonnosti.
25. Nepřezkoumatelnost je velmi závažná vada, pro níž soud zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, pokud není rozhodnutí jako celek srozumitelné nebo nelze zjistit důvody, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku. Zdejší soud uvádí, že ani jedna z těchto situací v řešené věci nenastala. Z napadeného rozhodnutí je jasně patrné, jak žalovaný o azylové žádosti žalobce rozhodl, i to, jaké konkrétní důvody a úvahy jej k jeho závěrům vedly. Krajský soud konstatuje, že aplikace institutu nepřezkoumatelnosti nalézá svého uplatnění v případech podstatně odlišných od případu žalobce (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, či dále i rozsudky téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, či ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
26. Krajský soud nesouhlasí s žalobcem, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné proto, že žalovaný *nevysvětlil původ svých úvah ohledně politické neangažovanosti žalobce ve vlasti*. Krajský soud uvádí, že veškeré úvahy žalovaného vyjádřené v odůvodnění rozhodnutí mají svůj pevný základ v podkladech založených ve správním spisu. Co se týče výkonu politicky motivované činnosti žalobcem ve vlasti, žalovaný logicky vycházel ze záznamu o poskytnutí údajů k azylové žádosti, kde žalobce jakékoliv politické působení i zájem o politiku v průběhu pobytu v Nigérii vyvrátil. Závěry žalovaného ohledně nesplnění důvodu podle § 12 písm. a) zákona o azylu proto nejsou nepřezkoumatelné. Taktéž nejsou nepřezkoumatelné ani jeho závěry *stran nemožnosti nigerijských policejních orgánů zjistit adresu žalobce*. V tomto ohledu žalovaný čerpal z informací o zemi původu, jež se touto problematikou zabývají, a v textu odůvodnění napadeného rozhodnutí na ně také odkázal.
27. Krajský soud podotýká, že skutečnost, že žalobce s důvody rozhodnutí žalovaného nesouhlasí a neztotožňuje se s nimi, automaticky nečiní závěry žalovaného nepřezkoumatelnými (viz např. i recentní usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2025, č. j. 7 Azs 309/2024-36, či ze dne 19. 9. 2024, č. j. 7 Azs 66/2024-24). Námitku nepřezkoumatelnosti proto krajský soud neshledal důvodnou.
28. Předtím, než krajský soud bezprostředně přistoupí k posouzení otázky *zákonnosti* napadeného rozhodnutí a vypořádání jednotlivých žalobních námitek, považuje soud za nutné upozornit, že značná část žalobní argumentace postrádá oporu v předloženém správním spisu, resp. místy je s ním přímo v rozporu. Krajský soud uvádí, že podrobně rozvedená žalobní tvrzení o tom, že byl žalobce v Nigérii politicky velmi aktivní a o nigerijské politické dění se hluboce zajímal, naráží na jeho předchozí vyjádření sdělená v rámci poskytnutí údajů k azylové žádosti i v průběhu následného pohovoru. Tehdy žalobce v tomto směru nic neuvedl a během správního řízení vždy tvrdil, že veškerou

činnost politického charakteru spočívající v podpoře separatistické skupiny IPOB zasazující se o osvobození historického území tzv. Biafry a její odtržení od Nigérie začal vyvíjet až v průběhu svého pobytu v ČR. Poprvé v březnu 2023 uveřejnil na sociální síti Facebook příspěvek vyjadřující podporu této skupině. Takový zásadní rozpor v okolnostech postihujících samotné jádro předkládaného příběhu považuje soud za pokus žalobce o *dramatizaci jeho příběhu* tak, aby ve výsledku dosáhl standardu potřebného pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona.

29. Krajský soud konstatuje, že pro účely rozhodování o mezinárodní ochraně a hodnocení rizika pronásledování či vážné újmy v zemi původu je vždy zásadní výpověď žadatele o mezinárodní ochranu, od níž se celé zkoumání důvodů ve smyslu § 12 až § 14b zákona o azylu odvíjí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48). Judikatura správních soudů již mnohokrát dovodila, že „*správním orgánům zásadně nepřísluší domýšlet si právně relevantní důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany žadatelem neuplatněné a poté k nim činit příslušná skutková zjištění*“ (viz k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, ze dne 27. 9. 2006, č. j. 6 Azs 78/2006-80, či ze dne 8. 2. 2018, č. j. 5 Azs 108/2017-29). Je to žadatel o mezinárodní ochranu, koho stíhá povinnost tvrdit všechny podstatné okolnosti jeho azylového příběhu tak, aby správní orgán mohl podanou žádost správně a komplexně posoudit. Dle ustálené judikatury v těchto věcech platí, že: „*důkazní břemeno stran důvodů vztahujících se výlučně k osobě žadatele z povahy věci nelze přenášet na správní orgán, třebaže ten má povinnost zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností*“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58, či ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 Azs 298/2019-48).
30. V kontextu citovaných judikатурních závěrů tak krajský soud uvádí, že žalovaný měl povinnost se zabývat jen skutečnostmi, jež mu žalobce ve správním řízení sdělil. Ze záznamu o poskytnutí údajů k azylové žádosti ze dne 11. 1. 2024 vyplývá, že žalobce zmínil *dva samostatné důvody*, pro které v ČR žádá o udělení mezinárodní ochrany. Jednak by zde rád i nadále setrval a pokračoval ve svých studiích na Mendlově univerzitě, která z důvodu potíží se zrakem nemohl dokončit. Současně uvedl, že se do Nigérie vrátit nemůže, poněvadž by se tam necítil bezpečně. Poté, co žalovaný správně vyhodnotil, že legalizaci pobytu cizince v ČR ani možnost dokončit zde studia nelze považovat za azylově relevantní důvod (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43), *zcela logicky zaměřil svou pozornost* na tvrzenou bezpečnostní hrozbu v zemi původu, která již při splnění zákonných podmínek udělení mezinárodní ochrany zakládat může.
31. V rámci pohovoru k žádosti dne 11. 1. 2024 přitom bylo zjištěno, že veškeré žalobcovy obavy o jeho bezpečnost v případě návratu do vlasti pramení z toho, že v březnu 2023 během svého pobytu v ČR uveřejnil na Facebooku příspěvek (status), v němž žádal *osamostatnění lidu Igbo a založení samostatného státu Biafra*, za což mu následně mělo být ze strany nigerijských bezpečnostních složek vyhrožováno. Právě tyto události žalovaný podrobil zkoumání důvodů ve smyslu § 12 až § 14b zákona o azylu a zjišťoval, zda v důsledku nich může žalobce pociťovat strach z pronásledování či mu na jejich základě může hrozit v zemi původu vážná újma. Krajský soud přitom ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že veškeré obavy žalobce za postih za jeho internetové aktivity ze strany

nigerijských orgánů působí s ohledem na jím prezentovaný sled událostí a poměry v Nigérii značně nevěrohodně. Ani krajský soud nepovažuje azylový příběh za tak podložený a přesvědčivý, aby mohla být žalobci udělena mezinárodní ochrana.

32. Problematikou posuzování věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu se ve své judikatuře mnohokrát zevrubně zabýval i Nejvyšší správní soud. Ten již ve svém rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, judikoval, že: „*[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí.*“ Nevěrohodnost tvrzení žadatele znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu dle § 12 či doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008-105). Platí, že pokud je mezi jednotlivými tvrzeními znatelný rozpor nebo je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze žadatelem uváděné skutečnosti vyhodnotit jako věrohodné (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2019, č. j. 3 Azs 94/2019-33, či recentní usnesení téhož soudu ze dne 4. 11. 2024, č. j. 7 Azs 128/2024-58).
33. V rozsudku ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 165/2019-57, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že: „*při hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu lze vycházet z vnitřní konzistentnosti a přesvědčivosti výpovědi, a z toho, nakolik je žadatelem prezentovaný azylový příběh souladný s informacemi o zemi původu*“ [viz k tomu i znění čl. 4 odst. 5 písm. c) a e) kvalifikační směrnice]. Z hlediska míry rozpornosti výpovědi potom lze osobu žadatele znevěrohodnit zejména tehdy, jestliže se jeho tvrzení mající z hlediska předmětu řízení zásadní význam *ukázala být nepravdivá či vnitřně rozporná* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004-40), či pokud jde o *nesrovnalosti podstatného charakteru vybočující z linie azylového případu, případně mu odporující* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 Azs 18/2009-79).
34. Ve světle citovaných judikатурních východisek krajský soud posoudil žalobcův azylový příběh, přičemž jeho průběhu tak, jak jej žalobce prezentoval ve správním řízení, neuvěřil. Pochybnosti o věrohodnosti azylového příběhu má krajský soud jak s ohledem na informace o zemi původu, které tvrzený průběh událostí činí málo pravděpodobným, tak i s ohledem na žalobcem dodané podklady (výzvu nigerijské policie k podání vysvětlení a výhrůžný e-mail DSS) vykazující vícero nesrovnalostí a znaků úprav, které v očích soudu nutně snižují jejich věrohodnost i deklarovaný původ. V neposlední řadě pak věrohodnost svého azylového příběhu narušil i sám žalobce svou žalobní argumentací, již v podstatě vyvrátil důvodnost svých obav (viz níže).
35. Pokud se jedná o *zasazení příběhu žalobce do kontextu informací o zemi původu*, krajskému soudu není zřejmé, proč by nigerijské bezpečnostní složky jevily takový zájem právě o osobu žalobce, který se sice považuje za příslušníka kmene Igbo obývajícího území historické Biafry, avšak nikdy v minulosti neměl se státními orgány problémy, má čistý trestní rejstřík a nebyl trestně stíhán. Z informace MZV USA ze dne 22. 4. 2024 vyplývá, že v centru zájmu nigerijských orgánů jsou *především jednotlivci spolupracující s ozbrojenou odnoží IPOB*, které se snaží nigerijské úřady stíhat a vyšetřovat. Současně dle informace MZV ČR ze dne 10. 9. 2024 nemá Nigérie dostatečné kapacity k tomu, aby kontrolovala usídlování svých občanů na území a *neexistuje zde centrální evidence obyvatel*, přičemž žalobce tuto informaci nijak nevyvrátil. Zdejšímu soudu proto není jasné, jakým způsobem by policie dokázala (*de facto* ihned) zjistit místo pobytu žalobce

(jeho matky), aby mu mohla doručit písemnou výzvu k podání vysvětlení. Tím spíše se pak krajskému soudu jeví nepravděpodobné, že by bylo v silách DSS získat soukromou e-mailovou adresu žalobce, jejímž prostřednictvím mu měla vyhrožovat a nutit jej k návratu do vlasti.

36. Stran *formálních a obsahových nedostatků policejní výzvy a následného e-mailu DSS* potom krajský soud uvádí, že žalobcem předložená výzva z formálního hlediska neodpovídá oficiálnímu formátu výzev užívaných nigerijskou policií, neboť obsahuje jak *nesprávně uvedenou e-mailovou adresu policie*, tak i *chybně označenou adresu policejního sídla*. Neméně podezřelé se pak krajskému soudu jeví i to, že výzva předložená žalobcem obsahuje *naprosto stejné číslo jednací (referenční číslo)* jako vzor výzvy pocházející z oficiálních stránek nigerijské policie založený ve správním spisu. Tyto prvky potom ve spojení s podezřelými okolnostmi při doručení výzvy hodnověrnost žalobcem předložené výzvy značně snižují. Obdobně i v případě e-mailu zaslaného žalobci ústředím DSS soudu neuniklo, že v něm uvedené *telefonní číslo je totožné jako telefonní číslo uvedené v policejní výzvě*, třebaže se jedná o dvě zcela rozdílné a nezávislé bezpečnostní složky. Konečně i jméno pisatele e-mailu se (až na jediné písmeno) plně *shoduje se jménem policejního důstojníka* uvedeným ve výzvě k podání vysvětlení, což za dané situace nepůsobí příliš přesvědčivě.
37. Za stěžejní pak krajský soud považuje, že věrohodnost předkládaného azylového příběhu *značně oslabil sám žalobce*, který v reakci na pochyby žalovaného stran pravosti policejní výzvy vyjádřené v odůvodnění napadeného rozhodnutí potvrdil, že *jím předložená policejní výzva k podání vysvětlení ze dne 6. 3. 2023 představuje falešný dokument*. Zdejší soud uvádí, že pokud si tedy byl žalobce po celou dobu vědom toho, že výzva doručená v Nigérii jeho matce není skutečnou policejní výzvou, na jejímž základě má povinnost se dostavit k podání vysvětlení na velitelství nigerijské policie, pak v podstatě popřel základní zdroj svých obav v případě návratu do vlasti, kde se obával především možného zájmu policejních složek o svou osobu a související hrozby uvěznění. Jelikož měl žalobce předmětnou výzvu obdržet v příčinné souvislosti s uveřejněním svého příspěvku na Facebooku a zároveň z důvodu nevyhovění požadavků dané výzvy mu měl být doručen výhrůžný e-mail od DSS, lze dle krajského soudu důvodně pochybovat i o průběhu těchto událostí a jejich vzájemné propojenosti, jak ji dovozoval žalobce ve správním řízení.
38. Krajský soud tedy uzavírá, že shora uvedené důvody nasvědčují závěru, že prezentovaný příběh z hlediska věrohodnosti neobstojí. Přitom platí, že pokud byl azylový příběh posouzen ve své hlavní dějové linii, jež má odůvodňovat udělení azylu či doplňkové ochrany, jako nevěrohodný, *není již potřeba se po věcné stránce blíže zabývat dalšími okolnostmi podané žádosti* (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 16/2010-229, ze dne 2. 9. 2010, č. j. 1 Azs 21/2010-56, či ze dne 29. 1. 2020, č. j. 2 Azs 210/2019-54). Z toho důvodu se tedy zdejší soud *již podrobně nevěnoval žalobním námitkám* směřujícím zejména proti nesprávnému posouzení bezpečnostní situace v Nigérii a jejímu stavu v místě posledního bydliště žalobce či možnostem bránit se proti hrozbě pronásledování či riziku vážné újmy s využitím vnitrostátních prostředků ochrany (včetně možnosti vnitřního přesídlení nebo změny úřední identity), jejichž využitelnost žalobce rovněž zpochybňoval.
39. Současně zdejší soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že v mezidobě měli do domu žalobcovy matky v Nigérii vtrhnout příslušníci bezpečnostní

policie (což žalobce tvrdil při seznámení s podklady). I o existenci tohoto incidentu má soud pochybnosti. Krajský soud uvádí, že k obtěžování matky mělo dojít *v příčinné souvislosti* s neúspěšnými pokusy zajistit přítomnost žalobce u výslechu pro podezření z podpory separatistické skupiny IPOB. Jelikož však zájem nigerijské policie i bezpečnostních složek (DSS) o osobu žalobce nebyl shledán věrohodným (viz výše), lze *důvodně pochybovat o tom*, že by bezpečnostní orgány (navíc se značným časovým odstupem) začaly obtěžovat žalobcovu matku. Zdejší soud konstatuje, že nevěrohodnost jádra azylového příběhu žalobce *nutně ovlivňuje též vedlejší okolnosti* přímo navazující na hlavní dějovou linku příběhu. Proto krajský soud námitce žalobce nepřisvědčil.

40. Ohledně námitky týkající se nedostatečného zohlednění žalobcova zdravotního stavu pak zdejší soud uvádí, že se žalovaný tvrzenými problémy se zrakem zabýval a hodnotil je jako možný důvod odůvodňující udělení národního humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. V tomto ohledu však neshledal, že by potíže žalobce byly natolik závažné, aby udělení této formy azylu odůvodňovaly. Krajský soud s těmito závěry souhlasí, přičemž poukazuje na vyjádření žalobce sdělené při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, dle něhož *je žalobce i přes potíže se zrakem plně soběstačný a dokáže se o sebe postarat sám*. Nynější námitka žalobce proto není důvodná.
41. V neposlední řadě pak zdejší soud konstatuje, že v postupu žalovaného neshledal ani namítaná procesní pochybení. Pokud totiž žalobce tvrdil, že chtěl při pohovoru opakovaně své odpovědi rozvést a doplnit, což mu nebylo umožněno, je taková argumentace *v rozporu s obsahem protokolu o pohovoru ze dne 11. 1. 2024*. Zdejší soud připomíná, že na konci pohovoru byl žalobce výslovně dotazován na to, zda v rámci pohovoru uvedl úplné informace týkající se důvodů, pro něž v ČR žádá o mezinárodní ochranu, což potvrdil. Současně žalobce k výzvě žalovaného nechtěl uvést žádné další skutečnosti, které by měl vzít žalovaný při rozhodování v potaz. Za účelem kontroly byl žalobci celý pohovor zpětně přetlumočen, přičemž tento vůči jeho obsahu nic nenamítal a bez připomínek jej podepsal. Za těchto okolností tak krajský soud považuje i poslední námitku žalobce za nedůvodnou.
42. Krajský soud shrnuje, že nevěrohodnost postihující klíčové části žalobcova azylového příběhu brání tomu, aby mu byl udělen azyl ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, příp. doplňková ochrana podle § 14a téhož zákona. Žalovaný posoudil předkládaný azylový příběh komplexně v celé jeho šíři, přičemž přihlédl ke všem relevantním skutečnostem, které žalobce ve správním řízení uvedl. Zdejší soud v jeho postupu namítané vady neshledal a napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a zákonné.

VII. Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl zdejší soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
44. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. července 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce